

ת"פ 16619/05/19 - מדינת ישראל נגד גמאל פקיה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16619-05-19 מדינת ישראל נ' פקיה

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י תביעות ירושלים
	נגד
	גמאל פקיה
	ע"י ב"כ עו"ד אוסאמה חלבי
המאשימה	
הנאשם	

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של הסעת שב"ח, בניגוד לסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1951, וזאת ביחס לאירוע מיום 26.1.2019 בו הסיע ברכבו אדם ללא אישור שהיה בישראל.

מהלך הדין

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו המאשימה תעתור לכל היותר לחודש מאסר שיכול ויבוצע בעבודות שירות, כאשר הסניגור חופשי בטיעונו. הסניגור ביקש לבחון, באמצעות שירות המבחן, גם את שאלת ההרשעה.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה, כי הנאשם כבן 55, נשוי ואב לחמישה ילדים. הוא אדריכל במקצועו וסיים תואר שני בתחום, וכיום עובד בחברה פרטית במקצועו. למרבה הצער, אשתו חלתה בשנה האחרונה והוא סועד אותה ומסייע לה. מדובר באדם ששירות המבחן התרשם מתפקודו הנורמיטיבי ומשאיפותיו החיוביות לנהל אורח חיים תקין. מדובר באדם ללא עבר פלילי שנטל אחריות לעבירה והסביר את נסיבותיה - הנוסע שלקח ברכבו הוא אדם שהכיר קודם לכן, ידע שאין לו אישור, אך פגש אותו ביום האירוע בהקשר של הלוויה, ולכן לקח אותו כשהוא סובר שהוא בעל אישור שהיה באותה עת. שירות המבחן העריך רמת סיכון נמוכה בנסיבותיו של הנאשם. השירות לא מצא קיומו של נזק קונקרטי מהותרת ההרשעה על כנה ולכן לא בא בהמלצה בהקשר זה, אך סבר שיש להסתפק בהטלת עונש של של"ץ.

חוות דעת של הממונה על עבודות השירות

הממונה הגיש חוות דעת על אודות כשירות הנאשם לבצע מאסר בעבודות שירות. מחוות הדעת עולה, כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת, כי יש להטיל על הנאשם חודש מאסר לביצוע בעבודות שירות וענישה נלווית, תוך הותרת ההרשעה על כנה. מאידך, הסניגור ביקש לבטל את ההרשעה ולהסתפק בעונש של של"ץ, נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של הגנה על ביטחון המדינה וריבונותה. קיים פוטנציאל מסוכנות לא מבוטל מביצוע עבירות מסוג זה. בנסיבות המקרה, מדובר בנסיבות שאינן חמורות ומידת הפגיעה בערך המוגן קטנה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת או בעבירה שבוצעה מבצע כסף, אלא מנסיבות מקריות כפי שאמר הנאשם. עם זאת הנאשם היה אמור להימנע מביצוע העבירה כפי שציין עצמו בתסקיר; הנאשם אחראי בלעדית למעשים; בפועל לא נגרם נזק לביטחון המדינה, וגם הנזק הפוטנציאלי אינו גדול בנסיבות העניין, לנוכח ההיכרות בין השניים.

מדיניות הענישה הנוהגת - ענישה של של"ץ ומאסר קצר בעבודות שירות מקובלת בנסיבות שאינן חמורות. מפנה לרע"פ 2057/19 **מרזוק** נ' מ"י (מיום 21.3.2019) ולרע"פ 4062/17 **קואעין** נ' מ"י (מיום 19.6.2017) בנסיבות חמורות ממקורו, שם אושרו מתחמי ענישה שבין מאסר על-תנאי לרבות של"ץ ועד חודשי מאסר ספורים.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על של"ץ ומאסר על-תנאי ועד 6 חודשי מאסר לרבות בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר באדם נורמטיבי ללא עבר פלילי; אדריכל במקצועו העובד בתחומו; הוא נטל אחריות למעשיו; שליחתו למאסר בעבודות שירות תקטע את רצף עבודתו ותגרום לו

נזק בלתי מדתי בהתחשב בנסיבות המקרה. לקחתי בחשבון את טענות הסניגור ביחס לקיומה של הנחיית פרקליט המדינה, אם כי בירור מלמד כי ההנחייה אינה פוטרת מהעמדה לדין במקרה הדומה למקרונו.

ביטול הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. בעניינו טיב העבירה מאפשר ביטול ההרשעה, אך בהיעדר נזק קונקרטי, הנאשם אינו עומד בתנאי השני שנקבע בפסיקה.

המיקום במתחם - יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 ימי מאסר שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם בתוך שנתיים מהיום כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל;

ב. קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 1.5.2020, או שלושה ימי מאסר תמורתו;

ג. 200 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר יבוצעו בהתאם לתוכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 ימים מהיום. הנאשם הוזהר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות והטלת מאסר בפועל. מובהר כי השל"ץ לא יחל בטרם חלוף 45 יום מהיום;

ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א שבט תש"פ, 16 פברואר 2020, במעמד הצדדים.

